

IX. NEMZETKÖZI ALKOTÓTÁBOR

Örömmel tölt el, hogy írhatok, elmélkedhetek ezen a IX. találkozón. Talán mindjárt ott kezdeném, hogy néhány markáns alkotó neve forog a fejemben, amelyek véleményem szerint meghatározói voltak azon művészeti koncepciók, irányelvek megfogalmazásában, amelyek magát a telet egy minőségi képzőművészeti alkotótáborra építették. Így: Kristófi János, Cs. Uhrin Tibor, Győri László a szobrász, Burai István, Salagean Ovidiu, Aurel Rosu, László Ákos, Holló Barna, Kerekes Sándor, Győri Sánta Kinga és így tovább.

Az ő álom volt, hogy a keresztesi művésztelep, amely hosszú ideig csak haloványan körvonalazódott, s csak sejteni lehetett, hogy itt valami értékes készül. A felsorolt alkotókön kívül nagyszerű emberek, a kultúra diplomatái, a város vezetősége tették meg, és nekünk köszönhetően testet öltött egy vízió, amely ma néhány száz értékes alkotással gazdagítja a várost. Ebből az összetartásból és lendületből szökkent szárba a mára már nemzetközivé

vált keresztesi művésztelep, számtalan képzőművészeti alkotás, technika és stílus gazdag tárháza.

Biharkeresztes csendes, szép kis város. Figyelemreméltó tartalmakkal, mint a szépen rendezett kertek, gyümölcsösök és szőlőskertek, kis presszóik, a zsbongó heti piac, a markánsan ránk tekintő szobrok. Otthont a Bocskai Gimnázium kollégiuma adott és ma is ad. Érdekes asszociációk ébrednek arról a helyről, ahol a tanévzárás után még most is átszővi egy-egy vertikális gondolatvonal, néhány régi diáktárgy, emlékeztető, házirend. Az elénk terülő horizontális síkot át meg átszővi egy-egy pázsit, egy-egy fasor és egybeolvadnak így az utcák. Induljunk az egyik végéről vagy a másiktól. Maradjak az iskolánál. Javarészt tanügyi munkások, alkotók járnak ide és mikor a régi iskolacsengő ideiglenesen nyugdíjba vonul, hogy majd szeptember 1-jén ismét gyermekszívaj, tudásvágyó kölykök töltsék be ezt a teret, egy pillanatra úgy érezzük, hogy az idő megállt és mi is ehhez a közösséghez tartozunk. A falak között ott lebeg minden évben és a mai napig is a régi nosztalgikus szellemiség az elmúlt szép idők emléke. A művészet képes az idő és a tér feltámasztására, tanúskodik ezen iskola több funkcionális kihasználhatósága. Annak ellenére, hogy az oktatás szünetel, felfellelünk tárgyi emlékeket, egy régi térképet, egy ott felejtett grafitot a falon, még egy-két darab spongyát is találunk, tehát a nyári pihenő itt szunnyad a padló rései között és az udvarban az idő vasfogának is ellent álló szökőkút tanúskodik az állhatatosságról. A műtermekben, azok falain érdekes és különféle technikákkal készült képek vonzzák a szemlélő tekintetét. Bennük találkozunk a realitással, az irracionálissal, a racionalitással az irracionálissal, a hétköznapi valóság a metafizikával. Itt folyik össze a retorika és a szemantika, egymásba ömlenek az eltérő és olykor egymásnak még ellent is mondó művészeti ágak.

Folyamatosan jelen van a töredékesség és az átláthatatlanság filozófiája, amely az alkotói lélek tolmácsolása révén egy-egy kompozícióban láttatja az egységet, materializálja az egészet. Az igazi nagy művész képes alkotásába úgy belecsempészni hitvallását, hogy az csak akkor váljon felismerhetővé, ha a befogadó átadja magát a csendes elmélkedésnek és intuíciónak, kizárva minden racionalitást. Csak itt nyílnak meg előtte az új horizontok, amely már a XXI. századba mutat.

A művésztelep gyűjteményében számos művész hagyott hátra egy vagy több fénysugarat lelkéből, hogy sötét világunkban az élet a szerelem felé vezessen. Ezek az alkotások pozitív energiát sugároznak az alkotótól a befogadó felé, de amint megszűnik ez az energiaáramlás, a műalkotás abban a pillanatban szemfényvesztéssé, giccsé, úgynevezett zavaros vízzé válik, mert lehetetlen lesz a katarziszban való megmártóztatás. A művészet időtlen, összeér benne az elmúlt, a jelenlévő és az eljövendő.

A művészet örökérvényű. A művészet vagy jelenlévő, vagy a hiánya érezhető. A művészet szükségszerű, nemes és felemelő. Az alkotás megtörténik, és ez így van. Mindezek mellett megköveteli a felelősségvállalást és a beavatottságot. Ereje moralitásában rejlik és ez az, ami az embert a többi élőlény fölé emeli, így a művész újra elfoglalhatja méltó helyét a műteremben. Hisz ők összeforrtak, összetartoznak, mint lelkész a templomával, bíró az ítélszékével, vagy a filozófus az athéni főtérrel.

Az alkotói vajúdás, amely szerves része a percepciótól – az átszűrődés, bekódolt, rögzített és asszociációkkal megterhelt – élménynek csak akkor szabadul fel, ha a vászon visszaszól. Ez a kommunikáció láthatatlan és mégis materiális, mert megindul az alkotó intellektuel és manipulatív tevékenysége, azaz a gondolat képpé épül át. Mindez tudatalatti lappangás. A folyamatos alkotás feltételeit biztosítják és biztosítja most számunkra a biharkeresztesi alkotótábor. Ezért jövünk és ezért született eme röpke 7-8 nap alatt a tizenegy alkotótól száztíz, avagy több kép is.

E néhány gondolatot ajánlom figyelmébe kedves alkotókolégáimnak, a szervezőknek, akik valaha megfordultak Keresztesen a Bocskai István Gimnázium alkotó világában, valamint Biharkeresztes csendes, szép kis város lakosságának.

Szeret benneteket Kerekes Sándor

A IX. Nemzetközi Alkotótábor művészei:

Ádám Péter, Cs. Uhrin Tibor, Kerekes Sándor, Király Antal, Koroknai Róza, Kristófi János, Lőrincz Gergely, Mezei Zsuzsa, Nagy István, Salagean Ovidiu, Vajda Imréné

Rendezvényünket Biharkeresztes Város Önkormányzata és a „Biharkeresztes a Művészetekért Közalapítvány” támogatja.